

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20

261—Γραφείον δὲ Ἑρμοῦ—261

Ἡ ἀπιστία προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς ἰδίας διαθέσεως, ἢ ἐξ ἄλλης τινος ἀφορμῆς.

Ἡ τροφὸς τῆς ἀπιστίας εἶναι ὁ αἰσθητισμός.

Οἱ ἀπιστοὶ ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ δεισιδαιμονέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Δρ. Νέλσον, ἐν τῷ περὶ ἀπιστίας συγγράμματι αὐτοῦ, λέγει, ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπειράθη νὰ πείσῃ πάντα ἀπιστοὺς νὰ ἀναγνώσῃ βιβλίον τι περὶ τῶν ἀποδείξεων τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν ἔγνω δὲ ἡ δύο περιπτώσεις ἑλλείψεως πεπνιγμένης καὶ ἐν ταῦταις δὲν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα ἕνεκεν ἑλλείψεως εὐκαιρίας.

Ἀνθρώποι τινες μεγάλως ἀνακουφίζονται ὅταν καθολικηρίαν ἀπαλλαγῶσι τῆς πίστεως ἐπὶ τινος ἀπροσδέκτου διδασκαλίας, ὡς ἐὰν τὰ γεγονότα ἡδύναντο νὰ καταστραφῶσι εὐκόλως ὅσον καὶ αἱ δοξασαί.

Ὁ Θεὸς βλέπει ὅτι ἐσμέν γυμνοὶ καὶ πένητες καὶ ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς μετὰ βασιλικῆς ἱματιοθήκης καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων. Ὑποθέσατε ὅτι κατορθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν δεόμεθα τροφῆς ἢ ἐνδυμασίας· ἐσόμεθα πένητες καὶ γυμνοί. Τί ἠθέλατε νομίσει ἐὰν ἐγίνετο ἐπανάστασις ἐν τινὶ νοσοκομείῳ, καὶ ἀσθενὲς συνῶμυνε μετ' ἀσθενούς, καὶ ἡμέραν τινα ἡγείροντο καὶ ἀπέρριπτον τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς θερχαίνας; Τότε ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἀνία θὰ διέμενον ἐντὸς, πᾶσα δὲ βοήθεια ἐκτὸς! Καὶ ὁμῶς τί εἶναι νοσοκομεῖον παραβαλλόμενον πρὸς τὸν πυρέσσοντα τοῦτον κόσμον, ὅστις βαίνει ἐν πόνοις καὶ ἀγωνίαις ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας, ἔνθα οἱ ἀνθρώποι λέγουσιν, ἀπηλλάγημεν τῆς ἐξιλεώσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς; Ναι, ἀλλὰ συγχρόνως ἐστερήσατε ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας.

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΟΘΕΡΑΠΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ *

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Κυρία Δεμάρ.—Κύριος Μορλρ.—Κύριος Σαυρ-
τωβίρ.—Ροβέρτος, ἑγγονὸς τῆς Κυρίας Δεμάρ.

Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐν Παρίσις ἐν δωματίῳ εἰκίας τινὸς τοῦ πέμπτου πατώματος· τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ, δύο ἔδραι, γραφεῖον καὶ κλίνη σκεπασμένη διὰ παραπετάσματος ἐσχιομένου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἐνδεδυμένος χιτῶνιον καὶ περισκελίδα ἡμιτετριμμένα· κλείει βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν).

Θὰ ἔδιδον καὶ διὰ νὰ ἔχω τὴν συνέχειαν αὐτῆς τῆς ἱστορίας· πόσον μὲ εὐχαριστεῖ μοι εἶναι ἐνοχλητικὸν ὅτι δὲν μοι μένουσιν ἢ τόμοι τινὲς ἀτελεῖς· λήγει αἶφνης εἰς τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μέρη· γνωρίζω ἐν τοσούτῳ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας μέχρι Καρόλου τοῦ Β'. Πόσον οὗτος ἦτο δυστυχής! ὅταν σκέπτηται τις τοῦτο, λαμβάνει θάρρος· ὅτι ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον κατέστη ἀλλοῖος... Τίς οἶδεν;... Ἐὰν ὅλαι μοι αἱ ἡμέραι ὡμοιάζον πρὸς τὴν τῆς χθὲς, θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ δώσω εἰς τὴν μάμμην μου τὰ χρήματα ταῦτα. Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ροβέρτος, Κυρία Δεμάρ.

Κ. ΔΕΜ. Καλ' ἡμέρα, ἀγαπητόν μοι τέκνον! Ἐκοιμήτην ὡς βλέπω σήμερον πλέον τοῦ συνήθους, διότι ἤκουσα νὰ κτυπῶσιν ἔξ.

ΡΟΒ. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.) Τόσον τὸ καλλίτερον, καλὴ μου μάμμη· τοῦτο θὰ σοὶ κάμῃ καλόν... Ἴδού,

* Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἀπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.